

[Gregersen.]

af private Midler, og jeg skal derfor ikke i Øjeblikket komme nøjere ind paa dette Stridsspørgsmaal. Jeg haaber blot, at man ikke tager mig ilde op, at jeg gør opmærksom paa den naturlige Sammenhæng, der er mellem Lovforslagets Konstatering af et utaaaleligt Skattetryk og en Overvejelse af Muligheden for en Nedbringelse af dette. En Omflytning af Beløb, der i denne Sammenhæng maa kaldes Smaaabeløb, vil ikke i mærkbar Grad ændre Fordelingen af de offentlige Udgifter og endnu mindre medvirke til noget i Retning af økonomisk Ligevægt Befolkningslagene imellem.

Efter at have sagt dette og efter at have erkendt, at Regeringen næppe endnu har fundet det sidste Hul og ej heller den sidste Million at putte deri og derfor næppe endnu føler sig foranlediget til Skattenedsættelser fremfor Skatteudligning, vil jeg gerne over for den højtærede Indenrigsminister udtale min fulde Anerkendelse af, at Ministeren i sin Forelæggelsestale har paavist en naturlig Udligningsform og har sat dette Afsnit som den egentlige Indledning, nemlig at de omtalte Befolkningsforskydninger ogsaa bevirker økonomiske Forskydninger paa den Maade, at en Tilstrømning til en By vel medfører øgede offentlige Byrder, men at den samme Tilstrømning tillige medfører en automatisk Stigning i Byens Grundværdier, som — jeg beder om Formandens Tilladelse til at benytte Ministerens Ordvalg — „ud fra almindelige, logiske Betragtninger vilde være selvskreven til i Kommunens Kasse helt eller delvis at ækvivalere de øgede Byrder, som Tilvædringen foraarsager“. Og Ministeren tilføjer: „Men indtil for nylig har man, som bekendt, fundet det rimeligt, at Fordelene ved Indvandring indkasseres af en snæver Kreds, medens Omkostningerne ved Indvandringen betales af Kommunen, som derefter maa ligne Skatterne paa de taalmodige Borgere.“

Paa Baggrund af visse Regeringsordførerudtalelser i den senere Tid, gaaende ud paa, at de i Køgeresolutionen fremsatte Grundsynspunkter, der jo falder sammen med de her af Ministeren citerede, var antikverede, altsaa med andre Ord gamle Snurrepiberier, som i vor Tid kun kan have Interesse for Samlere, er det af største Betydning, at man fra mere betydende Hold, ikke fra en mere eller mindre tilfældig Ordfører, men fra Ministeren selv faar en saa uforbeholden Udtalelse om, at Regeringen fremdeles er af den Opfattelse, at de samfundsskabte Grundværdier er Folkets,

og at de naturligt ækvivalerer de Udgifter for Kommunerne, som Befolkningstilvæksten medfører, at de kort sagt helt og fuldt bør inddrages i de offentlige Kasser.

Jeg takker, som sagt, meget Ministeren, fordi han har fundet Tidspunktet egnet til saa klart og utvetydigt at give Udtryk for sin Stilling til dette det vigtigste af alle offentlige økonomiske Problemer.

Der skulde herefter ikke kunne opstaa Uenighed mellem Regeringspartierne og Retsforbundet om, at den første Udligning, der skulde finde Sted, var den af Ministeren paapegede, og heller ikke om, at Kommunen skulde bruge af sit, bruge den Værdiforøgelse, der er sket ved Tilvæksten, før den brugte af andres, ved, som Ministeren siger, at ligne Skatterne paa de taalmodige Borgere. I Ministerens Udtryk: taalmodige Borgere ligger jo ogsaa, at Befolkningen ikke burde finde sig i denne Paaligning, i alt Fald ikke saa længe det offentlige tillader den omtalte snævre Kreds af private at tilegne sig, hvad der med Rette er det offentlige.

Nogen Forundring har det dog vakt hos os, at Ministeren i Afsnittet om Forøgelse af Ejendomsskatterne i Byerne kombinerer Grundskyld med Ejendomsskyld. Det radikale Parti har ret ofte gjort gældende, at Beskatning af Ejendom skulde udredes som ren Grundskyld — under denne Synsvinkel maa vel Bestemmelserne om Fritagelse for Bygningsskat paa Nybygninger, Fradrag for Bygningsværdi m. m. ses —, og derfor fremsatte det radikale Parti i Samlingen 1928—29 et Forslag om Bemyndigelse for Kommunerne til Omlægning af de kommunale Ejendomsskatter fra Ejendomsskyld til Grundskyld. Heri siges det, at kommunal Grundskyld — herunder ogsaa Grundskyld til Amtskommunerne — ikke i nogen Kommune kan opkræves med lavere Promille end fastsat for Skatteaaret 1927—28, saa længe der i den paagældende Kommune endnu opkræves Ejendomsskyld til Kommunen. Hvis den kommunale Grundskyld efter det for Kommunen vedtagne Ligningsforhold i noget Skatteaar vilde være at udskrive med en lavere Promille, vil det til en saadan Nedsættelse svarende Beløb være at fradrage i det Beløb, der udredes af de faste Ejendomme som kommunal Grundskyld.

Altsaa — Grundskylden kunde ikke nedsættes, Nedsættelsen skulde alene foretages paa Ejendomsskylden. Med andre Ord, Maalet er at gaa over til ren Grundskyld og fjerne Bygningsskatterne. Hvordan bringer Indenrigsministeren nu dette